



# LA ESQUELLA

## DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.  
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

**2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA**  
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.  
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

|  |   |
|--|---|
| <p><b>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ</b><br/>LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20<br/>BARCELONA.</p> | <p><b>PREU DE SUSCRIPCIÓ</b><br/>Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.<br/>Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p> |
|--|---|

¡LO QUE VÁ DE AYER Á HOY!



1835.



1884.

## LA FELICITAT.

¿Algú sab qu' es?

Fà una pila d' anys que m' estich trencant lo cap barrinant sobre aquesta incògnita y may hi pogut trobar la solució.

Hi preguntat, hi observat, hi llegit; res: tothom hi diu la seva, tothom la explica d' una manera distint y ningú la véu. N' hi trobat alguns que s' han pensat tocarla, y mirantho bé hi vist que tocavan lo violon.

Pero si no hi pogut alcansar una resposta satisfactoria, hi recullit en cambi una multitud d' opinions que vull sometre al judici dels meus lectors. Tal vegada d' aquesta divergencia algú 'n treurà la veritat, aixis com del cacao, del sucre y dels rosegons de pa se 'n tréu la xocolata.

Vejin lo que hi sentit dir á las personas que hi consultat.

La felicitat es tenir salut y feyna. Quan al dissapte m' estich sopant, ab la dona y las criaturas al costat meu y la senmanada al calaix de la calaixera, soch felis.

*Un treballador.*

A mi que no 'm vinguin ab romansos: la felicitat consisteix en tenir sempre promés, estar ab uns amos que no sápigam massa de contar, y anar cada festa al Prado ó á la Canuda á ballar y fer xirinola.

*Una criada.*

¡Guerras, combats, batallas! ¡Los perills de la vida militar! ¡Cambis de governs pera pujar de grau! Aixó es la felicitat.

*Un militar d' ofici.*

¡La llicencia absoluta! Aixó es la felicitat.

*Un militar per forsa.*

¿Qué necessitaria jo pera ser felis? ¡Ah! Bèn poca cosa. Una caseta de tronchs, mitj tapada per las branques de frondosos arbres; una font murmuradora rodejada d' euras y molsa; un verdós prat sembrat de floretas; un llit de fullas... brisas, perfums, aucellets, ayre, lluna... res més.

*Una noya que llegeix novelas.*

¿Qué felis fóra jo si pogués ser rica! Cada dia aniria al teatro en palco; tindria cotxe, criats y lacayos: assistiria á soirées, concerts y vetlladas: fóra amiga de duchas y marquesos: arrossegaria quatre pams de cola: enlluhernaria, assombraria, inspiraria passions als homes y celos al meu marit, y hasta potser per mi hi hauria desafios...

*Un' altra lectora de novelas.*

¡No treballar, no pensar, no tenir amobinos, no fer res! ¡Quina felicitat!

*Una peresosa.*

Per mi la felicitat estriba en suportar valerosament los capritxos de la sort, no amilanarse may, y en sostenir impertèrrit aquesta lucha per la vida que comensa lo dia que un neix y acaba en lo moment de morir.

*Un «home».*

Si jo trobés un marit honrat y treballador que m' estimés; si jo tingüés fills hermosos é inteligents, criats per mi mateixa y educats al costat meu, me semblaria que tinch tota la felicitat que 's pot ambicionar.

*Una «dona».*

¿Qué ho sè jo lo que 's necessita per ser felis!

*Un home franch.*

Quan me vejin al café, bèn assentat, fumant un pufo que tiri be y fassi la cendra blanca, y deixant caure dintre la tassa 'ls meus tarrossets de sucre; quan me vejin estirant las camas indolentment, remenant lo café y mirant embobat lo fum que en capritxos espirals se pert pels àmbits del saló, pensin:—Aquest home are es felis.—Perque, efectivament, sols en aquell moment ho soch.

*Un fabricant de gafets y gafetas.*

Jo no més soch felis las nits que m' aplaudeixen una comedia.

*Un autor.*

Jo no més ho soch lo últim dia de cada més.

*Un empleat.*

Digas cervell, digas cor:—La felicitat ¿hont es? ¿Hont es aquest gran tresor? ¡Ah! No més, no més, no més... la podré trobá en la mort...

*Un poeta desesperat.*

Quan algú 'm pregunta si soch felis, l' hi dich que si: després l' hi dich que no... y després l' hi dich que no ho sè. ¿Qué se 'n pengui lo que vulgui!

*Un tranquil.*

Jo cent vegadas hi tingut la felicitat entre 'ls meus brassos; pero ¿qué vol ferhi? No havém de viure sempre: la pobreta patia molt. ¿No ho entén aixó? La mèva dona 's deya Felicitat y 's vá morir l' altre dia.

*Un viudo.*

Mentres vaig viure ab ella, no vaig tenir un moment de repós; pero desde que Déu vá ferme 'l favor d' emportársela, soch l' home més felis del món.

*Un altre viudo.*

Pujin ab lo globo, elévise vuit mil metros, y llavoras tirinse de cap á baix: quan arribin á la terra serán felissos.

*Un aeronauta.*

¡Cal A mi que no m' ho contin. La felicitat la fan los diners y res més. L' home que té quartos se riu de tot y pot satisfer tots los seus capritxos. ¡Que 'n curaria de malalties una bona pildora d' or!

*Un tonto.*

La felicitat es no tenir vergonya.

*Un murri.*

Jo quan ne tenia un, deya que seria felis quan ne lingués cent; vaig tenirne cent y vaig ambicionarne mil; de mil vaig passar á cent mil, y de cent mil á un milió. ¿Creuran que ara soch menos felis que quan ne tenia un?

*Un home del sigle.*

La felicitat es un somni de color de rosa: dormint la veyém y la toquém: al despertarnos desapareix.

*Un que s' explica molt bè.*

La felicitat es una paraula molt bonica que 'ls homes han inventat pera explicar lo que no comprenen.

*Un filosph.*

Sintesis y resumen de tot aixó: (Aquest pensament es meu.)

—La felicitat es una flauta que tothom la bufa y ningú la sab fer sonar.

FANTÀSTICH.

## TORNANT DE PLASSA.

—Passibo bé, senyora Catarina. ¿Ahont vá tant determinada? Sembla que no vol coneixer á ningú.

—Ay, senyora Pauleta, dispensi que no l' havia vista. Una vá tant atalayada que no s' hi para ab las personas.

—Ja té rahó. Jo també quan porto una idea de cap, no me 'n sé distreure.

—Ca, sinó que are aquí dalt m' hi mitj enfadat ab una malcarada, que per poeh arribém á dalt de tot.

—¿Qué 'm diu? ¿Y donchs com ha estat?

—Molt senzill, veurá. He anat á donar un vistasso á la pescateria, perque com avuy no faig olla, volia veure si trobava un congret per fer arrós; pero ca filleta, no s' hi pot acostar de tres horas; aixis es que he dit: nada, hi posaré bacallá, y, com deya, al sortir de la pescateria una minyona d' aqueixas... ¿sab? qu' ab la cara ja pagan, m' ha donat tant fort cop de cistell aquí al costat, que quasi m' ha fet perdre la respiració. Jo que m' hi giro y no vulgui saber quina ha sigut la paraula més bona que 'ns hem retret. L' hi he dit lo nom del porch; en fi, lo que m' ha vingut á la boca. ¿Ahont vá aquella trasto? la pendó... Res, s' aturaran ab lo promés, passan lo temps garlant: quan se 'n adonan ja es mitj dematí, y tot es corréu cuytéu, sense mirar ahont topan. Ja l' hi dich jo que n' hi ha un tip. Miri encare me 'n sento.

—Son tabals destrempats, senyora Catarina. N' hi ha un vagó plé. ¿Que vol ferhi? Es l' edat.

—Vaja, deixamen anar que qui sab quin' hora déu ser.

—Si, jo també me 'n vaig que 's fá tart.

—¡Ah! escolti: ¿qu' encare serveix allí mateix?

—Si senyora, y per cert que n' estich fins aquí.

—¿Y aixó?

—Son gent d' aquella repatania. ¿M' comprén? Y vaja no hi puch lligar de cap de las maneres: sinó que per aquesta, per poguer menjar, tot s' ha de fer, y com que penso que si no ho faig jo ho farà un' altra, véli qui perque 'm retinch.

—¿Qué hi farém!

—Afiguris qu' un pich se lleva 'l de casa, ja 'm té de péus á terra y aixis qu' ell baixa l' escala ab l' esmorsá sota 'l bras, que ja l' hi deixo aariat del dia avants, ja he plegat los llits, desseguida escembro y ho endresso tot, y quan surto de casa deixo un pis tant net que no hi ha més que mirar. Desseguida faig cap allí y encare 'ls trobo fent lo primer son. ¡Ay Senyor! penso. ¿Que 'n teniu poca de pena! Lo sol ja está cansat de caminar y ells encare s' estiran com si tal cosa. Jo com que no m' hi miro gayre y ab una gent aixis no hi tinch cap tendencia, 'ls desperto ab una serenata de cops de campana qu' estich segura qu' un

dia 'l cordò se 'm quedarà als dits «¡Ave Maria, quin as maneres de trucar!» fá la senyora tot obrintme. «Ja veurá, com que vostés tenen aquest dormir tant fort, una se 'n assegura de ferse sentir.»

—Molt bèn respost.

—Está clar. Los hi desfaig la xocolata y m' arribo al forn á cercá 'ls llonguets. «Que podém desdejunarnos Pauleta?» «Ay senyora, l' hi responch, ja hi ha temps d' haver fet tres sons densá que 'l tenen servit.»

—Ja, ja, no 'm fassi riure.

—Ja veurá, deixim dir. Ella com que veu que ab mi no hi pot res perque se tornar las pilotas á joch, no 'm torna resposta y jo agafó 'l cistell y me 'n vinch cap á comprar.

—Denhen estar bè aquella gent perque ab lo luxó que gastan...

—Ja veurá, en quant á estar bè... assentats si qu' ho están. Desenganyis, senyora Catarina, no es or tot lo que llú.

—¿Vol dir que la ballan magre?

—Miri, sols l' hi diré que per anar á plassa no més me donan sis rals; ja ho véu.

—¿Qué 'm diu!

—Per aixó moltes vegadas renyim. «¿Qué 's pensa, l' hi dich, que tinch de fer con-dinar? perque ab los quartos que 'm dona...» «Velaqui lo que tenen vostés, que no vaji tot á dojo ja no estan contentas; ab los mateixos quartos voldria comprar mitja Boqueria.» Are vegi á qui vol rependre; jo que tinch molt qu' ensenyarli en quant á estalviar. ¡Ay Senyor! més val que no hi pensi. Son d' aquells que treuhen més al sol que no tenen al ombra y total venen á ser uns treballadors com nosaltres.

—¡Igual, filla, igual.

—Perque 'l marit d' ella passa tot lo dia escrivint, que pèl cas vé á ser lo mateix que fer de qualsevol altre ofici. Jo sempre l' hi dich, que si 'l senyor passa 'l dia al escriptori es... perque no té altre medi per guanyarse la vida. Ella s' hi enfada y 'm diu que si 'l seu marit escriu es per distreures. «Ay, l' hi responch, no crech que ningú treballi per gust en aquest mon; cregui que si jo me 'n pogués estar, no 'm veuria vosté trafiquejar pèls fogons de casa seva.»

—Molt ben dit.

—Si, filla, si, aixis mateix l' hi dich sense treuren ni una malla. ¿Qué vol ferhi, no soch bona per fer ambuts.

—Donchs cregui que m' havia bèn errat. Jo 'ls creya d' un altra posició.

—Ca, dona, hi ha dias que la passen bèn primeta.

—Are veji...

—Quan menjan semblan pardals; jo estich que tenen pò que 'ls hi caiguin las dents si las fan servir massa. Afiguris que tot lo que menjan cabria aquí al palmell de la mà; pero després entre lo café, licors y fumá, veliaqui que las begudas 'ls tapan, ó sinó veji com ho passarian.

—Donchs cregui que me 'n faig créus.

—Miri ahont arriba la seva malicia, que molts dias, despres que jo torno de comprar, ella, com aquell que arriba fins á missa, se 'n vá á veure á com vá la fruita, lo peix, *acetra*; pero com que jo, gracias á Déu, d' aquesta no 'n peço, vol dir que tant se me 'n dona,

—Bueno, m' alegro molt de véurela tant bona, que tinch tart.

—Ay, i, deixam fugir que jo aquí 'm distreya y tinch molta feyna.

—Vaja, vinguin á veure.

—Y vosté també: estigui boneta.

—Apa, no s' hi cansi.

Y 's despediren tirant l' una per l' un costat y l' altra per l' altre.

—Dimontri de senyora Catarina, com m' ha entretingut. En podent enrahonar ja está contenta.

—Avuy me treuhen de casa. Sempre que trobo á la senyora Pauleta ja tremolo, perque quan planta la crossa 'n té per rato.

BONIFACI MALCARAT.

## UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo Liceo s' ha despedit á la francesa. Havia promés una funció pèl dilluns de Pasqua y no vá darla. Nosaltres, més espanyols, no podem menos que dirli:—Adéu y fins á la tardor.

Adéu també, Sr. Vico, adéu Sra. Mendoza Tenorio, per més que ja 's trobin en la terra dels cacahuets després de haber cumplert dignament sos compromisos. Lo benefici de 'n Vico vá despertar delirant entusiasme. Inútil dir que ab lo teatro plé y un públich entusiasmát, en Vico, qu' es un actor de impressió vá estar sublime. Feya la *Carcajada*... y tenia motius per ferla. Al veurem objecte de una ovació tant inmensa y ab lo quarto plé de regalos, jo també hauria rigut.

No menos notable va ser lo benefici de 'n Mario: aplausos, pluja de llorer, regalos y entusiasme. Ja fá bé en quedarse aquest istiu: ja sab ell que aquí á Barcelona se 'l aprecia.

Lo Tivoli ha comensat molt bè; ab la companyia

de 'n Castilla, qu' es un gat dels frares, riuen una estona, y després per postres serveixen lo ball *Lohokeli*, ab aquell floret de ballarinas que n' hi ha per derretirse. Això interinament y per fer boca, que després vindrà 'l gran ball *Penélope*, que segons tinch entès es una fiosa monumental.

Lo *Bon Retiro* ha obert ab molta sort. Hasta sembla que 'l públich que ja s' havia despedit de aquell teatro, no 's sapiga estar sense tornarhi. ¡Y amigo, quina varietat de operas! *Dinorah*; 'l *Fra Diavolo*, a ia tarde, *Il Trovatore* a la nit, havent cantat lo paper de *Layonor*, la senyoreta Vazquez ab molta consciencia: dimars *La Favorita* per debut del baritono Rubi, qu' es un mallorquí que s' ha llansat a las taulas talment com qui 's tira al mar sense haver probat si sab de nadar, y que vá demostrar que 'n sabia, gracias a las bonas condicions que l' adornan. Ja veurán com aquest baritono sino arriba a diamant, será sempre un bon rubi. Finalment, dimecres, *Lucia di Lammermoor* per la Russell, qu' es lo rossinyol de la casa. Ab aixó calculin si 'l *Bon Retiro* comensa be.

Al *Espanyol* hem entrat de *Mascota*. Apesar de ser a las 160 representació de l' opereta de Audran, ja veurán com tenim *Muscota* per un parell de mesos.

Hi deixat per l' últim dir alguna cosa de la companyia francesa de la Chaumont. Es realment aquesta actriu una artista *parisienne* en tota extensió de la paraula. Desempenya obras lleugeras, carregadas de sal y pebre. 'L nostre públich, en francés se las empassa... en espanyol ¡ay! aquí a Espanya no estém encare tant adelantats.

Lo fort de la Chaumont es la malicia. Ningú com ella sab posar de relleu l' intenció del autor. Per cada frase té una inflecció de véu, un guinyo, un moviment, un detall. ¡Quina dona!

L' art seu no arriba a la verdadera comedia: exagera sempre; pero sempre dintre de un tó agradable. Es natural, que a Paris entusiasma: no n' hi ha per menos. Aquí 'ls que no entenen lo francés, han entès perfectament la seva mimica, la seva expressió... y sobre tot l' art de donar petons. En aquest punt ha parlat un llenguatge universal.

En *La Cigale*, en *Divorçons*, en *La petite marquise*, sobre tot, y últimament en *Toto chez Tata* ha fet tipos deliciosos, plens de malicia y de gracia.

La companyia que la secunda es molt ajustada, distingintse Mr. Didier, qu' es un actor cómich de primera forsa dotat del art de caracterisarse y Mr. Noblet. ¡Llástima que 'l *Teatro Lirich* se presti tant poch per aquesta especie de exhibicions! Aquella sala tant bona per la música es detestable per la declamació y sobre tot per un treball perfilat, acicalat, brodat com lo que fá la companyia de 'la Celine.

Lo públich tampoch ha respost com devia als esforços de l' empresa, tractantse de una artista tant característica.

N. N. N.

## LA MEVA ILUSIÓ PRIMERA.

Jo 'm trobava ab molts poch anys y gens de pel a la cara; no havia tingut encara ni 'ls més petits desenganys.

Vivia ab goig y consol en lo carrer de «La Lluna» y estava enamorat d' una nena més maca que 'l Sol,

qu' hi havia en un tercer pis de la casa del davant. Com la veyia cada instant era un jove molt felís.

Era tendra y salamera y tan esbelta figura que semblava una escultura no de carn, sino de cera.

Ja may alava la testa quan a passejar surtia. Tothom que la coneixia l' hi deya: Cinta modesta.

Ma ilusió va anar creixent y un jorn al carré l' aturo y ab veu trémula li juro paraula de casament.

Lluny d' serme gens esquivava aquella agraciada nena, va calmar la méva pena dant resposta afirmativa.

Desd' aquell jorn, ab anhel un y altra 'ns estimavam y l' ayre que respiravam era més dolc que la mel.

Jo quasi mitja carrera tenia de capella y per ella vaig penjar los hàblis a la figuera.

¡Anava a ompli un jorn, pobreta, lo cantiret a la font y per més pena y afront topa ab un jove y li petal

Ja may més va estar de filis, d' aquell fracàs a endavant y mostraba en son semblant un color groch com de bilis

Jo ab tota la bona fé li preguntava: ¿que 't dól? y ella trista, ab desconsol 'm contestava—No ho se.—

Va passá aixís, mesos llarchs vivint sempre consumida; tots los instants de la vida per la Cinta eran amarchs.

Un dia ¡oh sorpresa! veig qu' abaix un cotxe s' hi atura y la gent aixís murmura: —Al tercer pis hi ha un bateig!—

Veyent ma ilusió frustrada vareig di: ¡Adios Ignoencial.

M' apar que prou experiéncia ja tindré una altra vegada.

MARIA BORCANEGA.

## ESQUELLOTS.

Gracias, senyors del Ajuntament, gracias mil per l' acert que demostran en la qüestió de la Casa de Correcció.

L' Ajuntament de que forman part es interí, y vos-tes per interina providencia, suprimeixen la Casa de Correcció, establint en cambi—tambè interinament—una escola anomenada de reforma a càrrech de uns frares (*ya pareció aquello*) francesos per anyadidura.

No conech als frares de Sant Pere *ad vincula*; pero 'l nom y la qualitat me bastan.

Per dirigir una escola son una gran gent; per dirigir una casa de correcció la nata.

Brillant carrera s' ofereix als minyons que per alguna falta ó per malas inclinacions aniran a raure a la escola de reforma.

O sino calculin:

Entrará a la casa un vagamundo, un xicot aficionat a passejarse, a passar lo dia corrent carrers y plassas: los frares de Sant Pere *ad vincula* poden donarli una professió adequada: 'n fan un *andador* de confradia qu' es un ofici molt lluhit.

Un altre té inclinacions al mam: l' hi ensenyan a ajudar missa y a escurar canadellas.

Un altre s' enamora de lo qu' es propietat dels altres: ne fan un beato ensenyantli la manera d' administrar herencias de confiança.

Un belluguet: l' hi ensenyan a fer incens.

Un manefa: l' fan tirar per regidor.

Un mal-parlat: lo dedican a conservador.

Finalment, un gandul: aquest es lo més facil d' encaminar: l' hi donan los hàblis; ne fan un frare.

\* \*

Ja ho veuen: ja s' ha acabat alló de crear bons oficials de la canalla perduda y mal inclinada.

Unicament los frares poden encaminar dignament las sévas inclinacions.

¡Ja veurán, ja veurán quin criadero de pelegrins y cabecillas!

Ab una sola sessió 'ls regidors interins han aprobat los presupuestos.

A la Pubilla l' hi demanan prop de tres milions de pessetas més que l' any passat.

Una pregunta:

¿Quantas carretadas de grava podrian comprarse ab tres milions de pessetas?

La nova obreta picaresca del meu amich C. Gumá, titulada *Tipos y topas*, está acabantse d' imprimir y probablement deurá publicarse un dia d' aquesta semana. 'Ls faig aquesta advertencia creyent que se 'n sabrán valdre y que me la agrahirán.

Dias endarrera vaig rebre 'l primer número de un nou periódich titolat *La Ilustracion catòlica* y al véure que la majoria de la redacció 's vesteix pel cap, francament, no vaig ferne cabal.

Però posteriorment he llegit *El Correo Catalan* y 'l seu costí germá *Lo Crit de la Patria*, y veig que la tal *Ilustracion Catòlica*, redactada per tres canones y un gran número de capellans, es un periódich ab los seus ribets de liberal y heretje.

Aixís ho d' termina y mana Sa Ilustrissima, D. Lluís Maria de Llauder, bisbe de levita y director del *Correo Catalan* y de un altra ilustració titulada *La Hormiga de oro*.

Lo bisbe de levita D. Lluís Maria de Llauder, es de aquells que quan se planta una botiga al costat de la séva, surt a la porta y passa 'l dia dihent:

—No hi compréu aquí al costat, mireu que en lloch de aliment venen veneno...

Però en lo fondo aquí no 's tracta de una botiga, ni de una ilustració, ni de uns quants rals més ó menos al cap de la senmana: se tracta de una nova iglesia, y 'l bisbe ab boyna, exclama:

—Senyors: las únicas hostias verdaderament bonas y leg timas son las mevas rodas de moli.

¡Y vegin lo que son las cosas!

Los canones y 'ls capellans de *La Ilustracion Católica*, se 'm fan molt simpátichs, perque son enemichs dels carlins.

Y en Llauder m' es tant simpátich com ells, perque es enemich dels capellans.

¡Quina alegría 'l dia que vegi que no quedan sencers sino las borlas de las boynas y 'ls pompons dels solidos!

Gran noticia:

A la vila de Tremp l' hi han concedit lo títol de ciutat.

Felicito als *trepmpats*, dich als *trepmpins*, vull dir als.....

¿No hi ha ningú de vostés que sápigam com se 'n diu dels fills de Tremp?

L' altre dia vaig rebre una targeta ab lo següent anunci:

«Gran sastreria catòlica».

Y entre 'l títol y 'l nom del sastre —que no 'ls diré quin es per no favorirlo— la tiara y las claus de Sant Pere.

Lo catolicisme aplicat a la sastreria!

Perque 'l negoci siga més rodó, no falta sino que 'l bisbe Llauder concedeixi quaranta dias de indulgencia a las personas que usin prendas de la sastreria catòlica.

Davant de la iglesia del Pi hi ha un sot destinat a un arbre.

Però l' arbre no hi es. Quatre ó cinch vegadas l' han plantat y quatre ó cinch vegadas s' ha mort.

La mort dels arbres no pot atribuhirse sino a que las beatas quan van al Pi, hi escupen.

La saliva de beata, es un veneno.

Lo bisbe Catalá ha comprat l' antich palau de Pedralbes per construirhi una gran torre.

M' agradaria ser amich del propietari, per anar a ferhi un arrós.

¡b un arrós y un parell de matons de monja 'm contento.

¡Ah salao!

Diumenje vá celebrarse a la plassa de toros una corrida de aficionados a benefici de la Casa de lactancia.

Los aficionados eran artesans de Sant Martí de Provensals y van demostrar serenitat y acert.

¡Be pels andalusos del Clot!

Deya *El Correo catalán* del diumenje:

«Mañana daremos edicióu de la mañana debidamente autorizados».

Aixó vol dir que 'ls que més cridan contra 'ls que treballan en dia de festa, 'l dia de Pasqua van treballar com si fossen heretjes.

Però atenguin, van treballar *debidamente autorizados*.

\* \*

Vamos a veure ¿qui vá autorisarlos?

Los manaments de la lley de Déu, son obra de Déu, segons diuen. M' agradaria saber si 'l bisbe Llauder vá rebre algun telegrama de las regions celestials, autorisantlo per treballar.

Perque aquí a la terra no veig autoritat ni personalte que pugui autorisar a ningú per faltar als manaments de la lley de Déu.

Pregunta un periódich:

«¿Es cert que 'l diumenje 25 de maig, lo Pare Morell, al dar en lo Bonsuccés la comunió als individuos de la Reparadora, vá negarse a darla a catorze que no tenian altre pecat, que 'l de haver tingut alguna qüestió particular ab aquell capellá?»

Ab perdó del *Diluvi*, jo crech que 'l Pare Morell té rahó.

Si 'ls catorze individuos de la Reparadora eran enemichs seus, vá fer molt bé passant de llarch, sense fica'ls lo dit a la boea.

Los de la Reparadora tenen mala mossegada.

M. Pasteur, célebre sabi francés, sembla que després de barrinar molt ha trobat un preservatiu contra la rabia.

Lo preservatiu consisteix en inocular la baba ra-

biosa, per l' istil de la vacuna qu' es una varola petita que preserva de la varola verdadera.  
 Avis als gendres.  
 Quants d' ells acudirán á las portas de M. Pasteur, dibentli:—Mr. Pasteur, fássim l' obsequi de inocularme á la sogra.

Definicions:  
 Fruita madura:—La qu' está á punt de caure.  
 Dona madura:—Idem idem.

**QUÈNTOS.**

Un matrimoni tè un fill de vintitants anys. Qual fill tè xicota, retira tart y contréu deutes.  
 Lo seu pare rondina. La seva mare—son mares—lo defensa dibent:  
 —Pero home, feste cárrech de qu' es jove... Considera que aquest any ha acabat la carrera del dret...  
 —Donchs bueno, respon lo gueto: si ha acabat la carrera del dret, ja es hora que comensi la carrera del deber.

Parlan dos de un home molt rich:  
 —Es molt bon home.  
 —Si? 'M sembla que no 'l coneixes gayre. ¿No sabs qu' es un usurer?  
 —Usurer? Al contrari: jo tinch entés qu' estima molt als pobres.  
 —Hi convinch: es tant lo que 'ls estima, que fá tot lo possible per crearne. No hi ha més que tractar ab ell per sortirne sense camisa.

A un nen molt mono fill de la casa, un senyor qu' está de visita li dona un carmetlo.  
 —Pepet, exclama la seva mamá: ¿que diuhen los nens?  
 Lo xavalet ab molta frescura:  
 —Dónguimen un' altre.

Un gitano vén un caball.  
 Es á dir un caball, una róssa.  
 Y ponderantlo exageradament com de costum diu al comprador.  
 —Ja se 'l pot bèn mirar... Es una joia... No tè més que cinch anys.  
 Lo comprador, ab desconfiansa:  
 —Cinch anys... cinch anys... Lo qu' es si no m' ensenyéu la fe de batisme.  
 —Qué vol dir la fe de batisme? Miri, no posi en dupte lo que li dich, que ningú més ho sab tant bè com jo, que déu anys ha que li faig la vida.

Visita de metje.  
 —M' hi prés la llibertat de cridarlo, perque tothom diu que vosté es una notabilitat. Veyám si entendrá 'l mèu mal. Me trobo molt malament, y no obstant no sé que tinch.

Lo metje li pren lo pols y li fá varias preguntas sobre la malaltia.  
 Després de alguns minuts, la senyora pregunta plena de ansietat:  
 —Qu' es aixó doctor?  
 Lo metje mitj distret contesta:  
 —A domicili, dos duros.

Per home sornut en Baldiri.  
 —¿Sabs qui s' ha mort casi de repent? li diu un amic. En Nicolau.  
 —No m' estranya, respon en Baldiri, sempre ho havia cregut... un home de tant mala conducta...  
 —Bè vindrás al enterro?..  
 —Qui jo, al enterro de 'n Nicolau... Ni pensarhi: com qu' ell tampoch ha de venir al mèu...

Una senyora renya á la criada perque sempre que la deixa sola al pis, deixa entrar á algun flavió.  
 —Sembla mentida! L' un dia un soldat, l' altre dia un manyá, l' altre dia un mestre de casa... ¡Que se jol!  
 —Pero senyoreta, respon la raspa: cregui que tots venen ab bon fi... Si senyora: tots prometen casarse ab mi.

**TRENÇA-CAPS.**

**XARADAS.**

I.  
 Lo mes passat en Pomar (qu' es un xicot calavera) a la dos-invers-primera un dos l' hi vá regalar Y com tres-hu no l' hi falta després de molt requebrarla, tot airós vá demanarla á sa mare prima-quarta Sa mare... qu' es cas d' aixó com ja sab qu' es un total, ab un tó sech y formal l' hi vá respondre que nó.

PEPET SIMPÁTICH.

II.  
 —Va dantme tant gran total la mèva sogra perversa que al hu m vull tirar, formal, —Ca. no s' hi segona-terça. Hu dos, l' hi diu en Pasqual.

UN CATALANISTA.

**MUDANSA.**

La Tot m' agrada, ho dich de cor, es tot morena y tot per mí, te tot la casa y sent amor per Tot. ma filla, un seraff. Si á casa vé á passar l' estona en la falda ma filla hi tè l' hi fá fer tot, y ma persona ab semblant quadro 's troba bè

NAS DE PUNTA INGLESA.

**ANAGRAMA.**

Sento tot per una nena, que tè 'ls ulls com una tot: á Tot la vareig coneixe y allí 'ns casarém tots dos.  
 DEUHET DE REVS.

**TRENCA-CAPS. PLANO CON TINTAS.**

Formar ab aquestas lletras lo nom de una ciutat estrangera.

UN BALLADOR DEL MERCANTIL.

**CONVERSA.**

—Rafel, demá 'm caso.  
 —Ay, ay ¿ab qui?  
 —Mare de Déu, ja t' ho pots pensar... ab la filla de la...  
 —¿Ofelia?  
 —No, home, no.  
 —Ah... ja... 't casas ab la qu' hem dit, filla de la que acabém de dir: entesos.

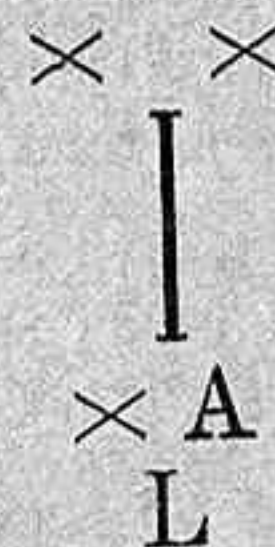
LL. MILLÀ.

**ROMBO.**

Horizontal y vertical: Segona Quarta criava una Tercera que l' hi prenía 'l menjá de la Primera y Quinta (una consonant y una vocal).

TON BÈ.

**GEROGLIFICH.**



UN BISMARCH.

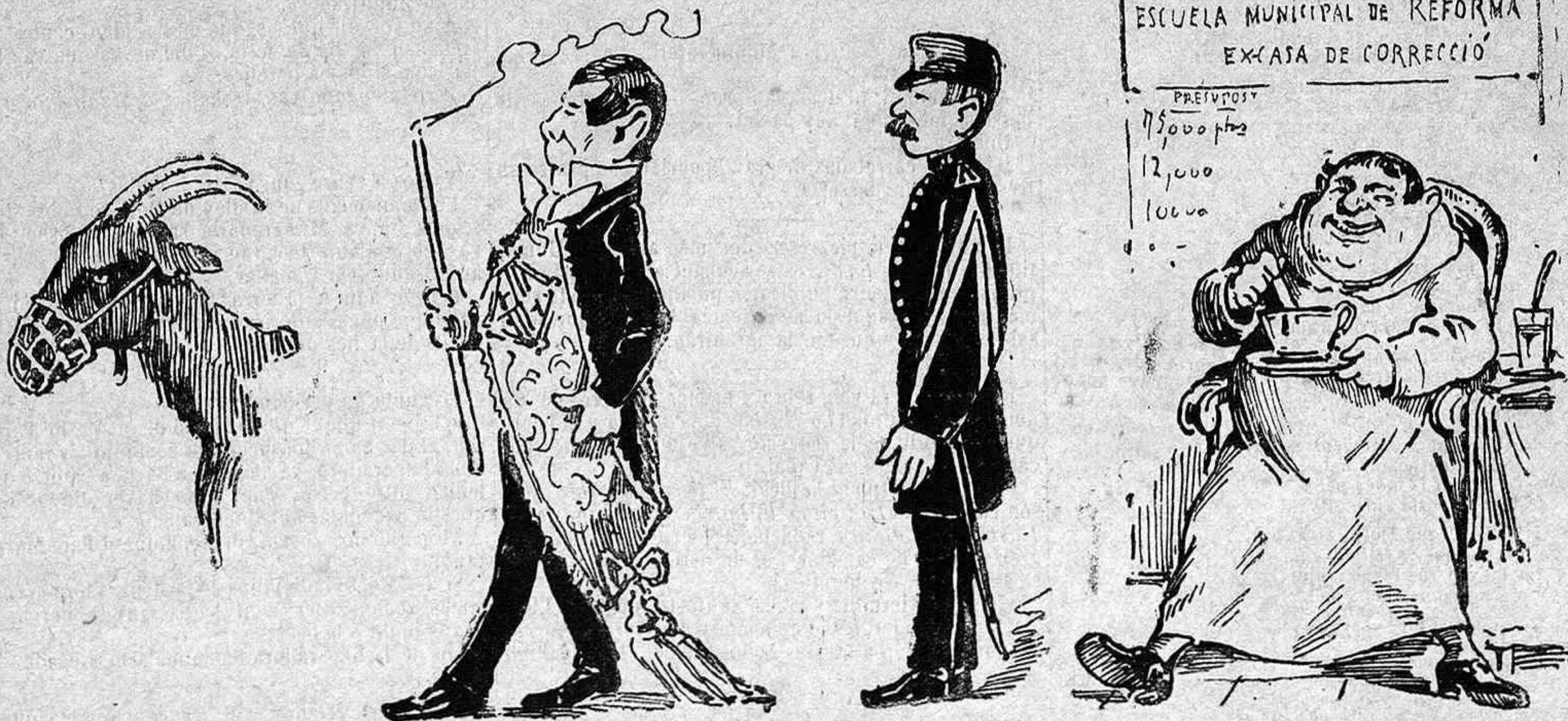
**SOLUCIONS**

**A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.**

1. XARADA 1.<sup>a</sup>—Te-re-sa.
2. ID. 2.<sup>a</sup>—Ra-ta.
3. SINONIMIA.—Tecla.
4. CONVERSA.—Norma.
5. TRENCA-CLOSCAS —Castelló de Ampurias.
6. LOGOGRIFO-NUMERICH.—Agustí.
7. ROMBO.—  
C  
C A P  
C A N A S  
P A U  
S
8. GEROGLIFICH —Déu ases, vint orelles.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

**LO QUE HA FET LO NOU AJUNTAMENT.**



(c) Ministerio Los cabras durán bossal.

Y ells bandes pels que no hi lluean.

Galons pel municipal.

Y 'ls frares mentrestant sucen.